

ஓம்.

தத். ஸத்.

சுத்த அத்வைத

அருட்கவி

விலக்ஷணாநந்த ஸ்வாமிகள்

அருளிச்செய்த

ஜிஞ்ஞாசுரத்னம்

இஃது

பாலக்காடு

பா. சி. கந்தசாமி பிள்ளை அவர்களால்

வித்தியாசந்தானம் அச்சுக்கூடத்திற்
...திக்கப்பட்டது.
...17.

ஓம்.

தத். ஸத்.

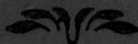
சுத்த அத்வைத

அருட்கவி

விலக்ஷணானந்த ஸ்வாமிகள்

அருளிச்செய்த

ஜிஞ்ஞாசுரத்னம்

இஃது

பாலக்காடு

பா. சி. கந்தசாமி பிள்ளை அவர்களால்

வித்தியாசந்தானம் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

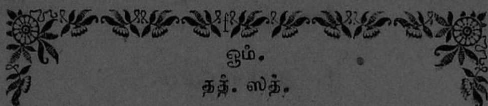
1917.

முகவுரை.

இப்பாரதகண்டத்தில் வழங்கும் வேதாந்த சாஸ்திரங்களனைவற்றையுமாராய்ந்து அவற்றிலுள்ள அரிய உண்மைப் பொருள்களை அறிதல் எல்லாவர்களுக்கும் சாத்தியமாகும் காரியமன்று, ஆதலால் அவற்றிலுள்ள அரியகருத்துகளை எல்லாந்திரட்டி உலகத்தாருய்யும்பொருட்டு ஒரு புத்தகமியற்றித் தரவேண்டுமென்று பலரும் கேட்டுக்கொண்டபடி தேவாரநகரம் சுத்தாத்வைத அருட்கவி ஸ்ரீலஸ்ரீ விலக்ஷணனந்த ஸ்வாமிகள் "ஜிஞ்ஞாசுரத்னம்" என்னுமிப்புத்தகம் இயற்றினர்

இப்புத்தகம் முதலில் மலையாளத்தில் எழுதப்பட்டமையால் மலையாளமறியாதமற்றையோர்க்கும் பயன்படாதது கருதி இப்போது தமிழில் எம்மால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.

பா. சி. கந்தசாமி பிள்ளை

ஓம்.

தத். ஸத்.

ஜிஞ்ஞாசுரத்னம்.

ஜிஞ்ஞாசுக்கள் எந்த வஸ்துவை இச்சிக்கிறார்களோ, இச்சித்த பின் எதை அடையப் போகிறார்களோ, முயற்சித்து எதை அடையப் போகிறார்களோ, எதை அடைந்த பின் இன்னொன்றை அடைவதில்லையோ, அத்தகைய ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கிய காலாவவதி ரூப சூக்குமானந்தசாக்ஷி சைதன்ய சாக்ஷாத்கார வடிவ பிரஹ்ம சொரூபத்தினது சச்சிதானந்த பாதங்களை இரண்டறத்துதிப்பாம்.

ஹே முமுக்ஷுக்களே! சர்வ வேதாந்தங்களும் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற பிரஸ்தானம் மூன்று. அவை:— உபநிஷத்துக்கள், பிரஹ்மசூத்திரம், ஸ்ரீ பகவற்கீதை. இவைகளில் யதார்த்தமும் அவசியமுமான விஷயங்கள் பதினாறு

அவைகளாவன:— 1. அஞ்ஞானம் 2. சகாமகர்மம் 3. நிஷ்காமகர்மம் 4. சித்தசுத்தி 5. நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகம் 6. இகபரபோகவிராகம் 7. சமாதிஷட்சம்பத்தி 8. முமுக்ஷுத்வம் 9. குருதரிசனம் 10. சிரவணம் 11. மனனம் 12. நிதித்தியாசனம் 13. சமாதி 14. நிஷ்டை 15. ஜீவன்முக்தி 16. விதேகமுக்தி,

1. அஞ்ஞானம்.

யதார்த்தமான பிரஹ்ம சொரூபத்தையும், அதன்னியமல்லாத நம்முடைய சொரூபத்தையும், நமக்கு அன்னியமாகத்தோற்றப்பட்ட மனம், சரீரம், உலகம், முதலியவைகளின் சொரூபங்களையும், அதனதன் பேதங்களையும், தோற்றவிடாமற்றடுத்துக்கொண்டிருக்கிறதெதுவோ அதுவே அஞ்ஞானம். மனதையும் அஞ்ஞானமென்னலாம் இல்லாத வஸ்துவையும் அஞ்ஞானமென்பர், சங்கற்பம், மாயை, தமசு, அனர்த்தம், மோகம், மலம், பந்தம், அவித்தை முதலியவைகளையும் அஞ்ஞானமென்று சொல்லலாம். அவை அஞ்ஞானத்தின் பரியாய நாமங்கள். வேதாந்த சம்பிரதாயமான பிரபல கிரந்தங்களில் அஞ்ஞானத்தை விவரிக்கிற வழக்கமிதுவரை அதிகமாயில்லாததனல் இவ்விதஞ்சுருக்கிக்கூறப்பட்டது.

2. சகாமகர்மம்.

பொதுவாக அழிந்துபோகக்கூடிய பதார்த்தங்களை இச்சித்துச்செய்யப்பட்ட புண்ணிய கருமங்களெல்லாம் சகாமகர்மமாம். மோக்ஷமடையுமிச்சையின்றிப் புண்ணியகருமஞ்செய்வதும், புத்திரனுண்டாகவேண்டி ஈஸ்வரனைப் பிரார்த்திப்பதும். அதனிமித்தம் இராமேஸ்வர முதலிய தீர்த்தயாத்திரை செய்வதும், பொருள், மனைவி, மனை, தேசம், குலம், சாதி, பூமி, முதலிய அனித்திய பதார்த்தங்களை இச்சித்துச் செய்யப்பட்ட புண்ணிய கருமங்களெல்லாம் சகாமகர்மமென்று சொல்லலாம்.

3. நிஷ்காமகர்மம்.

துக்கமில்லாத சுக சொரூபமான ஆத்ம சாக்ஷாத்கார த்தை மாத்திரமிச்சித்துத் திரிவித கரண சுத்தியோடு சாத்வீக தைரியத்துடன் செய்யப்பட்ட புண்ணிய கர்மங்களெல்லாம் நிஷ்காம கர்மமாகும். வருணாச்சிரம தர்மங்களுக்கு அனுச்சரித்த விதிகள் நியமங்கள் இவைகளுக்கனுசரித்த புண்ணிய கர்மங்களை விதிப்படி செய்து அவற்றின் பிரயோஜனத்தைச் சகுணப் பிரஹ்மர்களான விராட்டு, விஷ்ணு, சிவன், மகேஸ்வரன், சதாசிவன், கணபதி, சுப்ரமண்யன், முதலிய மூர்த்திகளுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்தலும், அல்லது, நிஷ்காம புண்ணியந்தொடங்கி முடியும்வரை அச்சங்கற்பமன்றி வேறு யாதொரு சங்கற்பமுமின்றி யிருத்தலும், எக்கருமங்களியற்றும்போதும் கர்மமும்,கர்மகர்த்தாவும்,கர்மச்செய்விக்கிறவனும் கர்மபலமும் பலப்பிரயோஜனமும் அனுபவத்தோற்றமும், நானே அல்லது, நமது சங்கற்பம் அல்லது மாயை அல்லது கடவுள் அல்லது பிரஹ்மம் என்று நிச்சயித்து உறுதியாக எண்ணுவதும் நிஷ்காம கர்மமாகும். சுபா சுப கர்மங்களைச்செய்கிற போது அவற்றை ஈஸ்வரார்ப்பணஞ்செய்தல் மத்திம நிஷ்காம கர்மமாகும். உலகமெல்லாம் நம்முடைய சொரூபமென்றுநினைப்பதும், சர்வமும் நானென்னும் அனுபவ நினைப்பும், எக்காலத்தும் ஏகாந்தமாயிருக்க எண்ணுவதும் சர்வ சங்கங்களின் நிவிர்த்தியும் உத்தம நிஷ்காம கர்மமாகும். பின்பு யாதொரு காரணத்தால் எல்லாமாயும்

அல்லாதாயுமிருக்கின்ற பிரஹ்ம சொரூபத்தில் நின்று மன்னியமல்லாத நான் என்னும் விசிஷ்டாத்வைத முறைப்படி நிச்சயம் வருவதும் நானே பிரஹ்மமென்ற அத்வைத அனுபூதிக்கும் காரணம் நிஷ்காமகர்மமாகும். எவ்வுபாயங்களால் மோக்ஷமடையலாமோ அவ்வுபாயங்களெல்லாம் நிஷ்காம கருமமாகும். நிஷ்காமகர்மானுஷ்டானத்தின் கிரம லக்ஷணத்தைப்பின் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

4. சித்தசுத்தி

ஸ்தூல சரீரத்திற்கு வாதம், பித்தம், கபம், என்னும் மூன்று தோஷங்கள் எப்படியோ அதுபோல் சூக்குமசரீர கர்த்தாவான அந்தக்கரணத்துக்கு மலம், விக்ஷேபம், ஆவரணம், என்று மூவகைத்தோஷங்களுண்டு. அத்தோஷங்களில் முற்கூறிய நிஷ்காம கர்மானுஷ்டானத்தால் மலதோஷம் நிவிர்த்தியாம்.

மலம் என்பது அசுப காரியங்களை அடிக்கடி நினைப்பது.

விக்ஷேபம் என்பது. ஒரு விஷயத்திலும் மனது ஸ்திரமாய் நிற்காமல் அங்குமிங்குமலைவது.

ஆவரணமென்பது. பிரஹ்மத்திற்கும் மனதிற்கும் மத்தியிலுள்ள ஓர் மறைவு அல்லது ஜீவாத்ம பரமாத்ம சம்பந்தமின்றியாக்கும் ஓர் சக்தி.

ஆதலால் முற்கூறிய சித்தசுத்தி பூர்ணமானதல்ல மூவகைத்தோஷங்களையும் நிவிர்த்தி செய்தால் மட்டுமே பூர்ணமான சித்தசுத்தி யென்று சொல்லலாம். ஆனால்

முற்கூறிய சித்தசுத்தியும் ஓர்வகை சித்தசுத்திதான். இச்சித்தசுத்தியால் கீழ்கூறும் சாதனங்களுண்டாகும்.

5. நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகம்.

இது நித்தியவஸ்து இன்னது, அனித்தியவஸ்து இன்னது, என்று மஹான்களாலும், வேதாந்த சாஸ்திரங்களாலும் பரோக்ஷமாயுறுதி வருவதேயாம். அதாவது. ஆத்மாநித்தியம், அதை யொழிந்ததெல்லாம் அனித்தியம்.

6. இகபரபோகவிராகம்.

இவ்வுலகிலுள்ளமாதர். பொருள், வீடு, நிலம், ஆடை, உணவு, வெற்றிலை, சந்தனம். சங்கீதம், முதலிய சர்வபோகங்களிலும். இச்சரீர சகாம கர்மத்தால் வராநின்ற சொர்க்கம், பிரமலோகம், முதலிய இடங்களிலுள்ள அப்சரஸ்திரீகளிடத்தும் ரம்பைமுதலான தேவமாதர்களிடத்திலும் இன்னுமற்றுள்ள எல்லாவகைப் போகங்களிலும் யதார்த்தமான வெறுப்புத் தோன்றுதல்.

7. சமாதிஷட்சம்பத்தி.

சமம், தமம், சிரத்தை, சமாதானம், உபரதி, திதீக்ஷை என ஆறு.

சமம். உள்மனதாகிய அந்தக்கரணத்தை விஷயங்களினின்றுந்திருப்புதல்.

தமம். புறமனதாகிய பஹிஷ்கரணங்களை அதாது வழிவிடாதுதடுத்தல்.

சிரத்தை. வேதவாக்கியம், குருவாக்கியம், இவைகளில் நம்பிக்கையும் வேதத்தினிடத்தும் குருவினிடத்தும் சிரத்தையோடிருத்தலுமாம்.

சமாதானம். வேதாந்தசாஸ்திர தாத்பர்யங்களினிடத்தும் வேதாந்தானுபவத்திலும் மனதை ஸ்திரமாய்நிறுத்துதல்.

உபரதி. மாதர்களைமிகவும் வெறுத்தலும் எல்லாக்கர்மநிவிர்த்தியும் குடும்ப விவகாரத்தைச் சுருக்கிச் செய்தலுமாம்.

திதிக்ஷை. பசி, தாகம், சீதம், உஷ்ணம், சுகம், துக்கம், முதலியவைகளையும் காமாதி பதின்மூன்று சித்தவிர்த்திகளையும் அடக்குதல்.

8. முமுக்ஷுத்வம்.

முற்கூறிய மூன்றுசாதனங்களும் பூர்த்தியானபின்பு தலையில் தீப்பிடித்தவன் தண்ணீரைத்தேடுவது போலவும், அதிகபசியுடையவன் அன்னத்தைத்தேடுவதுபோலவும், நித்தியபரமானந்தத்தை அடைவதற்குண்டாகும் தீவிர இச்சையாம்.

9. குருதரிசனம்.

முற்கூறிய பரிபக்குவம் அமைந்துள்ளவர்க்குச் சந்தேகநிவிர்த்தி செய்து சாக்ஷாத்கார மடைவிக்கவேண்டி கடவுள் தானே பரமாசாரியாய்ச் சொரூபங் கொண்டு

வருவர். ஏனெனில்? இத்துடன் சகுணநிர்க்குண ரூப உபாசனையைப் பூர்ணமாயனுஷ்டித்ததால் முற்கூறிய விக்ஷேபதோஷமும் நிவிர்த்தியாகும். அதனாலும், பாப புண்ணியங்கள் சமமாகும்போதும், ஜன்மமுடிவிலும், குருவருவார் என்று சொல்லலாம்.

குருலக்ஷணம். சர்வவேதாந்த சாஸ்திர பண்டிதராயும், சர்வமத சமரசராயும், உலகத்திலுள்ள 1500 மதங்களின் சாரமறிந்தவராயும், ஜீவகாருண்யம், பாசவைராக்யம், உபசாந்தம். பிரஹ்மநிஷ்டை. யதார்த்தவாக்கு. ஏகாந்தபோகம் இவைகள் பொருந்தியவராயும், சர்வஉலகவிவகாரமறிந்தவராயும், சர்வசாதி, குலம், சாஸ்திரம், தேசம், முதலியவைகளில் சமரசமுடையவராயும், சர்வ சங்க பரித்யாகமுடையவராயுமிருப்பவர்யாரோ அவர் குரு. அந்த குருசன்னிதானத்தில் வேதாந்த சாஸ்திர தாத்பரிய அனுபவங்களை யதார்த்தமாயறிந்துகொண்டபின் சமாதிக்கு ஆரம்பிக்க வேண்டும்.

10. சிரவணம்.

ஷட்வித லிங்க தாத்பரியங்களால் பிரஹ்ம சொரூபம் நானென்று பரோக்ஷமாய் நிச்சயித்து, அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம், என்னும் ஐந்து கோசங்களையுமகற்றி அதன்பின்புள்ள சூன்யாவஸ்தையையும் நீக்கி ஆத்மநிஷ்டைத்துடனிருப்பதாம்.

ஷட்விதலிங்கங்கள்:- 1. உபக்கிரமோபசம்ஹாரம். 2. அப்பியாசம். 3. அபூர்வதை. 4. பலம். 5. அர்த்தவாதம். 6. உபபத்தி என ஆறு.

1. **உபக்ரமம்.** சிருஷ்டியின் ஆதியிலுள்ளதும் பிரஹ்மம் அல்லது எல்லாவற்றின் தொடக்கமும் அஃதாம்.

உபசம்ஹாரம். சிருஷ்டிக்குப் பின்பும் பிரஹ்மம் அல்லது எல்லாவற்றின் முடிவுமாம்.

2. **அப்பியாசம்.** அத்வைத அர்த்தத்தை அடிக்கடி சொல்வது அதாவது, ஓர் ஏழை தனது பிரயோஜனமாகிய ஓர் அபிப்பிராயத்தை வெவ்வேறு வசனங்களால் வெளியிடுவது போல வெவ்வேறு யுக்திகளால் அத்வைத பிரஹ்மத்தைப்பிரதிபாதிப்பதாகும்.

3. **அபூர்வதை.** பிரஹ்மம் வேதப்பிரமாணங்களொழிந்த மற்று பிரமாணங்களால் அறியப்படுவதல்லவென்றும் ஆத்மா சுயம்பிரகாசமாயிருப்பதால் அன்னிய பிரமாணங்களின் உதவி வேண்டுவதல்லவென்றும் சொல்லப்படும்.

4. **பலம்.** அத்வைத பிரஹ்ம ஞானத்துக்கு சர்வ அனர்த்த நிவிர்த்தியும் பரமானந்தப் பிராப்தியுமே பிரயோஜனமென்று சொல்வதாகும்.

5. **அர்த்தவாதம்.** பேதஞானத்தின் நிந்தையும் அபேதஞானத்தின்ஸ்துதியும் ஆகிய வாக்கியங்கள் அர்த்தவாதமாம்.

6. **உபபத்தி.** அத்வைத அர்த்தத்துக்கு அனுகூலமான திருஷ்டாந்தங்களைக் கூறுவதாகும். அஃதெப்படியெனில் மண்ணிற்கும் அதிலுண்டான கடாதிகட்கும் பே

தமில்லாததுபோலவும். தங்கத்திற்கும் அதனுல் செய்ய ப்பட்ட ஆபரணங்களுக்கும் பேதமில்லாததுபோலவும், காரணமாகிய பிரஹ்மத்துக்கும் அதன் காரியமாகிய பிர பஞ்சத்திற்கும் பேதமில்லையென்று பிரதிபாதிப்பதாகும்.

11. மனனம்.

சிரவணத்தால் நிச்சயித்த இடமுங்கடந்த நிலையில் பிர ஹ்மாகார விருத்தியைத் திடப்படுத்துவதாகும்.

12. நிதித்தியாசனம்.

முற்கூறியபோதம் பிரமாகாரமாய் லயித்திருப்பதா கும்: அனுத்மாகாரவிருத்தி சம்பந்தமின்றிய ஆத்மாகா ரவிருத்தியையும் நிதித்தியாசனம் என்னலாம்.

13. சமாதி.

முற்கூறிய நிதித்தியாசனத்தின் பரிபக்குவ அவஸ் தையே சமாதி. மனதுமுதலான இந்திரிய சேஷ்டைக ளையுடைய ஸ்தூல சூக்கும சரீரங்களோடுகூடியிருந்தும், அவைகளில் பொருந்தாதிருந்த ஆத்மாவாகிய தன்னைத் தானே தரிசித்தலும், அல்லது, விருத்தி நசித்தலும். அல்லது. மாயாநிவிர்த்தியும், அந்தக்காணத்தைச் சமத்து வமான பிரஹ்மத்தில் ஏழுப்படுத்துதலும், மனது விகார ப்படாது பிரஹ்மமாய் நிலைபெறலும், சர்வசங்கற்பங்களு மற்றுதயமாகிற சாந்தியும் சமாதியாகும். சவிகற்பம், நிர்விகற்பம், எனச் சமாதி இருவகைத்து. சவிகற்பம் என்பது விகற்பத்தோடுகூடியது. நிருவிகற்பம், விகற்பு

த்தோடுகூடாதது, ஞாதா, ஞான, ஞேய, ரூபத்திருபுடி யோடுகூடிய பிரஹ்மதரிசனம் சவிகற்பம். அல்லது, சங்கற்பத்தோடுகூடிய ஆத்மதரிசனம்.

இந்தசவிகற்பமும் இருவகைப்படும்.

1. மஹாவாக்கியானு சந்தானத்துடன் மனோவிருத்தி சேர்தல் 2. அனுசந்தானத்துடன் சேராதிருத்தல். அதாவது உற்பததிஸ்தானத்தை விசாரித்தல். இந்த இரண்டுவித சமாதிகளுடைய பெயர்கள் 1. சப்தானுவித்தம், 2. சப்தானனுவித்தம். ஞாதுரு. ஞாதா. ஞேயா. ரூபத்திருபுடித்தோற்றமில்லாத பிரஹ்மாகார விருத்தியாகிய போதத்தின் நிலையை நிருவிகற்பம். அல்லது சங்கற்பமில்லாத பிரஹ்மதரிசனமாகும்.

நிருவிகற்பசமாதியும் இருவகைப்படும்:

1. சம்பிரக்ஞாத சமாதி. 2. அசம்பிரக்ஞாத சமாதி. அத்வைதபிரஹ்மாகாரமான அந்தக்கரணத்தில் பாவனுரூபப் பிரக்ஞையோடு கூடிய பிரம்மாகாரமே சம்பிரக்ஞாதசமாதி. பிரக்ஞையோடு கூடாததே. அசம்பிரக்ஞாத சமாதி. இதற்கு அத்வைதாவஸ்தான ரூம நிருவிகற்பசமாதி என்றபெயரும் உண்டு.

14. நிஷ்டை.

முற்கூறிய பிரஹ்மசொரூபத்தில் லயமடைந்த மனோவிருத்தி பிரஹ்மமயமாய்த் தானே பரஹ்மமென்று அனுபூதிமயமாய் இருத்தலது. அல்லது அவாந்தரமனோ

கோசரநிலையான அவதியாகும். அல்லது ஆனந்தானுபவமுமற்ற அத்வைதமுமாகும்.

15. ஜீவன்முக்தி.

தேஹாதிப்பிரபஞ்சங்கள் தோற்றிக்கொண்டிருக்கையில் பிரஹ்மசொரூபமாய் நிலைத்தல். அல்லது ஆகாமிகசஞ்சித பிராரத்தங்களில் இரண்டுநசித்துப் பிராரத்தமாத்திரஞ் சேஷித்திருக்குநிலையும், கடைசிஜன்மத்திலுதித்த யதார்த்த ஞானானுபவத்தின் முடிவுமாகும்.

16. விதேகமுக்தி.

முற்கூறிய நிலையும் அதற்கப்பாலுண்டாகும் நிலையும் ஸ்தூல சூக்ஷும காரணசரீர போதங்களில்லாத சத்தாமாத்திரநிலையும் ஆகாமிய சஞ்சித பிராரத்தமென்னு மூவகையுமில்லாத அகண்டநிலைமையும் சாந்த நித்திய புத்த சைதன்ய சாஸ்வத நிஷ்கள நிராலம்ப நிர்விஷய கைவல்ய அத்வைத சாக்ஷாத்கார நிலையும் ஆகும். இவ்வாறு பிரஸ்தாத்திரயத்தின் அருமையான கருத்துக்களெல்லாம் தெளிவாகவும் சுருக்கமாகவும் கூறப்பட்டன.

(நிஷ்காமகர்ம அப்பியாஸ நிக்கிரமம்.)

எந்தப்புண்ணியங்களைச் செய்ய நினைக்கிறேமோ அந்தக்கருமங்களின் பயனை அத்வைதமுறைப்படி பிரஹ்மசொரூபத்தில் அர்ப்பணஞ்செய்யவேண்டும். அதெப்படியென்றால் அவரவர் குரு அருளிசெய்த லக்ஷிய

த்தில் மனதை நிற்கச்செய்து நான் பிரஹ்மசொரூபத்தி னின்று மன்னிய மானவனல்ல னென்றுபாவித்து சாத்வீக தர்மத்துடன் மோக்ஷ இச்சையைமட்டும் எண்ணி, வருணாச்சிரம தர்மமுறைப்படி புண்ணியகர்மங்களைக் கவனமாயியற்றி, ஓம். தத். ஸத். என்னு மூவகைப்பதங்களை மனதாற் சங்கற்பித்து, வாக்கினாலு முச்சரித்து கருமத்தின் பிரயோஜனத்தை பிரஹ்மார்ப்பணஞ் செய்யவேண்டும். அல்லது ஓர் நாள் ஓர் பொழுதில். கை. கால். முகம். மார்பு. கழுத்து ஆகிய ஐந்துஇடங்களையும் தண்ணீரால் சுத்தி செய்து, நெற்றியில் திரிபுண்டரமோ ஊர்த்துவ புண்டரமோ, சந்தனத்திலகமோ, திருநீறோ, ஏதாவதொன்றணிந்து, மனதில்யாதொரு விசாரமுமின்றி, ஈஸ்வரத்தியானஞ்செய்துகொண்டு, இரண்டுகைகளிலும் தண்ணீர்மொந்துகொண்டு வடதிசைநோக்கிநின்று, இதுகாறும் எனதுமனோவாக்குக்காயங்களாற் செய்யப்பட்டபுண்ணியகர்மங்களின் பலன்களை எல்லாம் ஈஸ்வரார்ப்பணஞ் செய்கிறோம் என்று நினைத்துக்கொண்டு, அர்ப்பணஞ் செய்யவேண்டும். இந்த அர்ப்பணஞ்செய்யும்போது ஆத்மஞானமுண்டாக வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கவேண்டும்.

சாதனசதுஷ்டய அப்பியாசிகளின் கிரமங்கள்.

நால்வகைச்சாதனங்களையும் ஒவ்வொன்றாய் ஆதிமுதல் கிரமப்படி அனுஷ்டிக்கவேண்டும். அவற்றில் முதலாவது நித்தியா நித்தியவஸ்துவிவேகம், என்னும் சாதனத்தை தினமும் ஒருதரமாவது ஏகாந்தமான இடத்திலிருந்து தமது மனதில் முற்கூறிய சாதனாநுபவம் வந்தெய்

தியதோ என்று பார்க்கவேண்டும். அதாவது, பிரஹ்மம் ஒன்றுமட்டுமே சத்தியமென்றும் மற்றுள்ள ஜீவேஸ்வர ஜகத்தெல்லா மனித்தியமென்றும் எண்ணி மனதைத்திடஞ் செய்தல் வேண்டும். இவ்வாறு பலசமயங்களிலும் பற்பலவிதமாய்த்தானே ஆலோசித்துப்பார்த்தும் பிரபல வேதாந்த சாஸ்திரங்களிற் கூறப்பட்டுள்ள அரியவிஷயங் களைப் பாராயணஞ் செய்தும் மனதை ஸ்திரப்படுத்துதல் வேண்டும். பின்பு, பிரஹ்மநிஷ்டைப் பண்டிதராகிய மஹான்களிடம் இந்தவிஷயங்களை யெல்லாங்கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். எந்தமதஸ்தர்களாலும் மற்றோர்களாலும் பேதவாதக்கிரந்தங்களாலும் பிரமமுண்டாய்ச் சந்தேகங்கள் உண்டாகாதிருக்கும் வரையும் மனதுயதார்த்தத்திலிருந்து நீங்காததிடம் வருகிறவரையும் முற்கூறியபடி செய்துகொண்டிருக்க வேண்டும். இதுதான் இச்சாதனத்தின்முடிவு. பின்பு இகபரபோகவிராகம் என்ற இரண்டாஞ் சாதனத்தை அப்பியசிக்கவேண்டும். ஆதியில் சத்தியவஸ்து பிரஹ்மமென்றும், மற்றுள்ளவையெல்லாம் அனித்தியமென்றும், உணர்ந்தபின்பு அனித்தியமான மாதர், பொருள், குடும்பசுகம், முதலிய இகலோக போகங்களிலும் மனதுக்கு வெறுப்புண்டாகத்தக்க எண்ணங்களை எண்ணி யெண்ணி எல்லாஇச்சைகளையும்விட்டு மனதைத்திருப்பி ஆசாநிவிர்த்தனாகி யிருக்கவேண்டும் இதுதான் இச்சாதனத்தின் முடிவு. பின்பு மூன்றாவதான சமாதிஷட்சம்பத்தியின் ஆறுகுணங்களையும் ஒவ்வொன்றாய் அப்பியசிக்கவேண்டும். இச்சாதனத்தின் முடிவு யா

தென்றால், மனது யாதொருவிஷயங்களிலும் ஓடாதிருக்கும்படி ஓர் நிலையில் நிற்கும் வரையும் இந்திரியங்களோடாதிருக்கும் வரையும். சர்வகர்மங்களிலும் இச்சை உண்டாகாமலிருக்கிறவரையிலும், காமாதிவிகாரங்களாற் பிணிக்கப்படாதிருக்கும் வரையும், தியானசிரவணாதிகளில் மனது ஏகாக்கிரப்படுகிற வரையும் சற்குருவிடத்தும் வேதாந்த சாஸ்திரங்களிடத்தும் அதிகவிருப்பமுண்டாகிற வரையும் அப்யசிக்கவேண்டும். அதன்பின்பு மோக்ஷவிருப்பத்தைப் பழகவேண்டும். அதாவது, மோக்ஷத்தின் சொரூபத்தை நன்றாய் அடிக்கடி விசாரித்து அதை அடையவேண்டுமென்ற விருப்பமே முமுக்ஷுத்வமாகும். இந்த இச்சை வருவதுதான் நான்கு சாதனங்களின் பூர்ணமான அபிப்பிராயம்.

இதில் சித்தசுத்தியாகிய மனமென்ற பூமியில் நித்தியாநித்தியவஸ்துவிவேகம் உற்பத்தியாகும். பின்பு, இரண்டாவது நிராசையுண்டாகும். பின், மூன்றாவது சமாதிஷட்சம்பத்தியுண்டாம். பின்பு, நான்காவது யதார்த்த மோக்ஷ விருப்பமுண்டாகும்; இந்த நான்கும் ஒன்றுக்கொன்று சகாயமுடையவைகள். இவ்விதமாகச் சாதனசதுட்டயாப்பியாசம் செய்யவேண்டும்.

சமாதி அப்பியாசக்கிரமம்.

முற்கூறப்பட்ட நான்கு சாதனங்களும் பூர்த்தியான பின்பு சமாதி அப்பியாசிக்கவேண்டும். அப்பியாசமாரம்பிக்குங்காலத்தில் ஆகாரமட்டுமே உபயோகிக்கவேண்டும். அல்லது, சரீரதாரணையின்பொருட்டு ஆகாரமுட்கொள்ள

லாம். சுகதுக்கம் மனதிற்பற்றுதிருக்கவேண்டும். எப்போதும் மனிதர் சங்கமின்றிய ஏகாந்த ஸ்தலத்திலிருக்கவேண்டும். தீர்த்தயாத்திரை, தேசயாத்திரை, இவை செய்யக்கூடாது. பிரயோஜனமற்ற வார்த்தை பேசக்கூடாது. அப்படியானுல் வாக்கு மௌனம் சாதிக்கவேண்டும். சாத்வீக ஆகாரமட்டுமே உபயோகிக்கலாம். அதாவது, பால் புளிப்பற்ற, கனிகள், நெய்சேர்ந்த பதார்த்தங்கள், கோதுமைப்பண்டங்கள், கத்தரிக்காய், அவரைக்காய், நெல்லிக்காய், சேனைக்கிழங்கு, சேம்பு, வாழைத்தண்டு, பலாக்காய் அறுகீரை, பச்சரிசி, சிறுபயறு, மற்றுவியாதியுண்டாக்காதபதார்த்தங்களையும் சரீரத்துக்கு உண்மையான தைரியத்தைக்கொடுக்கும் சாதனங்களையும், அறிவு, ஆயுசு, சுகம், இவற்றைக்கொடுக்கத் தக்கவைகளையும் சாப்பிடலாம்.

கொடிய பசியுண்டாகும்போதெல்லாம் அரைவயிறு அன்னமும் கால்வயறு ஜலமும் சாப்பிடலாம். ஓர்நாளைக்கு ஓர்தரம் மத்தியானம் சாப்பிடவேண்டும் இது ஓர் குருவின் அபிப்பிராயம். அப்பியாசம் செய்பவர்கள் அதிகமாக நடக்கக்கூடாது, அதிகவேலை செய்யக்கூடாது. இரவை மூன்றுபாகங்களாகப்பகுத்து முதற்பாகத்திலும் கடைப்பாகத்தும் விழித்திருந்து இடைப்பாகத்திலுறங்கவேண்டும்.

சாம்பவி. பைரவி. கேசரி. ஆகிய முத்திரைகளை இராஜயோக அனுசரணமாக அனுஷ்டித்து வரவேண்டும். எப்போதும் வடதிசைநோக்கியே அப்பியாசிக்கவேண்டும். இது ஒருநியமம். இன்னதிசையிலிருந்து அப்பியசிக்கவே

ண்டுமென்ற நியமமில்லை. எங்கெங்கிருந்தோமோ அங்கெல்லாம் அப்யாசஞ்செய்யலாம்.

பத்மம், சித்தம். என்ற இரண்டு ஆசனங்களிலிருந்து அப்பியாசிக்கவேண்டும் அல்லது, அவரவருடையமனதுக்குச் சுகமாகத் தோற்றுகிற ஆசனத்திலிருந்து அப்பியாசஞ்செய்யலாம்.

பொதுவாய்ப் பகிரங்கமான கர்மங்களில் ஒரு நியமமும் அவசியமில்லை. இவ்விதமான நியமங்கள் இன்னும் அதிகமாகயில்லை. யதார்த்தஞானத்தை அடையவேணுமென்ற தீவிரஇச்சையுடன் முடிவானஜன்மபிரார்த்தமுடையவர்க்குமுற்கூறிய நியமங்களே போதுமானது, இனியும்செல்லவதானல் மிகவும் விரியுமெனக்கருதி சுருக்கிக் கூறினேம். இத்தகைய நியமங்களுடன் அவரவர் குருஉபதேசித்த முறைப்படி சமாதி அப்பியாசிக்கவேண்டும். அவ்வாறு அப்யாசிக்கையில் உலகம் சிலசமயம் உள்ளதாயும், சிலசமயமில்லாததாயுந்தோற்றும். பின்னும் அப்யசிக்கையில் பஞ்சேந்திரியங்களில் ரூபம். ரசம். கந்தம். ஆகிய மூன்றுமில்லாதாகும் அதாவது அடங்கிவிடும். சவிகற்பசமாதியில் ஸ்பரிசம் தோற்றாது. நிருவிகற்பசமாதியில் அதாவது, பிரஹ்மதரிசனத்தில் சப்தம் அடங்கும் இந்த அனுபவங்களை அவரவரே அப்பியசித்து அவரவரே கண்டுகொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு சமாதி அப்யாசக்கிரமங்களுடன் இக்கிரந்த முடிவுபெற்றது.

ஓம். தத். ஸத்.